

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Gorgolewski

Protokolant: sekr. sąd. Magdalena Gelińska

Przy udziale prokuratora ---

Po rozpoznaniu w dniach: 22.06.2015 r., 20.07.2015 r., 25.09.2015 r., 19.10.2015 r. i 23.11.2015 r.

sprawy z oskarżenia Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim

przeciwko:

1. A. R. (1), synowi R. i L. z domu J., urodzonemu (...) w P.

2. D. F. (1), synowi A. i D. z domu S., urodzonemu (...) w G.

oskarżonym o to, że:

I. W nocy z 22 na 23 czerwca 2014 r. w T., działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia w postaci kłódki zabezpieczającej skrzynię ładunkową oraz uszkodzeniu stacyjki dokonali krótkotrwałego zaboru pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 5.000 złotych na szkodę K. K. (1), przy czym A. R. (1) czynu tego dopuścił się po odbyciu w okresie od 8 września 2009 do 2 września 2010 roku i w okresie od 28 stycznia 2013 do 2 lutego 2013 roku kary roku pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Olsztynie sygn. II K 44/09 za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

tj. o czyn z art. 289 § 2 k.k. wobec D. F. (1) i o czyn z art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wobec A. R. (1)

II. W nocy z 22 na 23 czerwca 2014 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim zerwaniu kłódki z kontenera dostali się do jego wnętrza, skąd dokonali zaboru 9 sztuk butli gazowych o łącznej wartości 1395 złotych na szkodę R. W., przy czym A. R. (1) czynu tego dopuścił się po odbyciu w okresie od 8 września 2009 do 2 września 2010 roku i w okresie od 28 stycznia 2013 do 2 lutego 2013 roku kary roku pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Olsztynie sygn. II K 44/09 za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. wobec D. F. (1) i o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wobec A. R. (1)

I. Oskarżonego A. R. (1) uniewinnia od popełnienia zarzucanych mu czynów i na podstawie art. 626 §1 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt 2 k.p.k. koszty postępowania w tym zakresie przejmuje na rachunek Skarbu Państwa;

II. Oskarżonego D. F. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I. oskarżenia, z tym ustaleniem, iż dokonał go samodzielnie, czyn ten przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. kwalifikuje jako występki z art. 289 § 2 k.k. w brzemieniu sprzed dnia 1 lipca 2015 r. i za to, na mocy art. 289 § 2 k.k. skazuje go na karę roku pozbawienia wolności;

III. Oskarżonego D. F. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II. oskarżenia, z tym ustaleniem, iż dokonał go z inną nieustaloną osobą, czyn ten przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. kwalifikuje jako występki

z art. 279 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2015 r. i za to, na mocy art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1-3 k.k. skazuje go na kary roku i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 100 /stu/ stawek dziennych po 10 /dziesięć/ złotych każda;

IV. Przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na mocy art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2015 r. łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach II. oraz III. i orzeka D. F. (1) karę łączną roku i 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności;

V. Przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2015 r. wykonanie orzeczonej wobec D. F. (1) kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 4 /czterech/ lat tytułem próby;

VI. Przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na mocy art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2015 r. zobowiązuje oskarżonego D. F. (1) do naprawienia w całości szkody wyrządzonej pokrzywdzonym, poprzez zapłatę na rzecz:

- K. K. (1) kwoty 150 /sto pięćdziesiąt/ złotych

- R. W. (...)tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt pięć/ złotych;

VII. Na mocy art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym 70 /siedemdziesiąt/ złotych tytułem wydatków oraz 500 /pięćset/ złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt II K 279/15

UZASADNIENIE

uzupełniające w stosunku do oskarżonego D. F. (1).

Sąd uznał za udowodnione następujące fakty:

D. F. (1) ma 25 lat, jest bezdzietnym kawalerem. Oskarżony ma wykształcenie średnie, nie ma wyuczonego zawodu. Pracuje jako kierowca i osiąga miesięczny dochód w kwocie 2.000 złotych netto, nie ma majątku. D. F. (1) nie leczył się nigdy psychiatrycznie ani odwykowo. W inkryminowanym czasie nie był karany.

Dowody:

- oświadczenie oskarżonego – k. 225v

- karta karna – k. 129

K. K. (1) udostępnił swój samochód marki V. (...) nr rej. (...) D. F. (2) – bratu oskarżonego D. F. (1). Pojazd ten przez kilka miesięcy był parkowany przed domem oskarżonego. D. F. (2) mógł z niego korzystać, jednak również D. F. (1) bez zgody właściciela często jeździł samochodem. W maju 2014 r. K. K. przewoził swoim samochodem kafelki. Odstawił wprawdzie pojazd na podwórko D. F., tym razem jednak zabrał kluczyki oraz dowód rejestracyjny.

Dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego D. F. (1) – k. 33-34, 226-26v

- wyjaśnienia oskarżonego A. R. (1) – k. 155-56, 225v-26

- zeznania świadka K. K. (1) – k. 42v-43, 316v-17

- zeznania świadka D. F. (2) – k. 316v

- kopia dowodu rejestracyjnego – k. 45-46

W nocy z 22 na 23 czerwca 2014 r. oskarżony w nieustalony sposób sforsował kłódkę, którą zamknięte były tylne drzwi samochodu, po czym zdemontował obudowę stacyjki i uruchomił silnik. Następnie pojechał po swojego znajomego A. R. (1), z którym udał się do P.. Po drodze oskarżeni zostali skontrolowani przez patrol Policji.

Dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego D. F. (1) – k. 33-34, 226-26v

- wyjaśnienia oskarżonego A. R. (1) – k. 155-56, 225v-26

- zeznania świadka K. K. (1) – k. 42v-43, 316v-17

- notatka urzędowa – k. 8

Tego samego dnia o godzinie 4 w nocy oskarżony D. F. (1) z innym nieustalonym mężczyzną ubranym w szarą bluzę podjechał samochodem marki V. (...) nr rej. (...) pod kontener mieszczący się przy ul. (...) w P.. Nieustalony mężczyzna wysiadł z pojazdu, zerwał kłódkę zabezpieczającą drzwi kontenera i załadował do samochodu 9 sztuk butli gazowych, po czym D. F. odjechał w nieustalone miejsce.

Dowody:

- zeznania świadka R. K. – k. 2-4, 227

- zeznania świadka A. W. – k. 16v, 227v-28

- zeznania świadka R. W. – k. 67v, 279v

- protokół oględzin – k. 6-7

Za naprawę spowodowanych przez oskarżonego uszkodzeń samochodu K. K. (1) zapłacił 150 złotych.

Dowód: zeznania świadka K. K. (1) – k. 42v-43, 316v-17

Sąd zważył, co następuje:

Powyższe ustalenia faktyczne Sąd oparł na wymienionych dowodach, które uznał za wiarygodne.

Sąd jedynie częściowo dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego D. F. (4). Nie budziła wątpliwości ta ich część, w której opisał okoliczności, w jakich wraz z A. R. (2) pojechał do T. – potwierdzają je bowiem wyjaśnienia współoskarżonego oraz notatka policyjna potwierdzająca fakt kontroli. Sąd nie dał natomiast wiary oskarżonemu w tym zakresie, w jakim zaprzeczał on sprawstwu zarzucanych mu czynów. Rozpoczynając rozważania w tym zakresie należy wskazać, iż bezspornym jest, że w inkryminowanym czasie oskarżony kierował samochodem V. (...) należącym do K. K. (1). Sąd musiał jednak rozstrzygnąć, czy D. F. zrobił to za zgodą właściciela, czy też wbrew jego woli. Oskarżony w trakcie pierwszego przesłuchania sam przyznał, że „wziąłem ten samochód bez pozwolenia, bo potrzebowałem samochodu” – tym samym potwierdzając wersję K. K.. W sytuacji, gdy w czasie kontroli policyjnej D. F. nie dysponował dowodem rejestracyjnym pojazdu (za co otrzymał mandat), który w tym czasie miał pokrzywdzony, brak jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wiarygodności jego zeznań. Wobec powyższego Sąd uznał zgodnie ze słowami pokrzywdzonego, że nie wyraził on zgody na użytkowanie samochodu przez D. F., który w celu uruchomienia pojazdu musiał pokonać jego zabezpieczenia (A. W. widziała, że drzwi skrzyni ładunkowej były zamykane – co świadczy o tym, że zabezpieczająca je

wcześniej kłódka została zdjęta), natomiast odmienne wyjaśnienia oskarżonego przyjął za wynik przyjętej przez niego linii obrony.

Odnosząc się do późniejszego udziału D. F. w kradzieży butli z gazem, to naoczna świadek zdarzenia A. W. widziała samochód, którym poruszali się sprawcy – był to właśnie V. (...) K. K. (1). Jak już wskazano, przed włamaniem to oskarżony kierował tym pojazdem, a jak sam wskazał podczas przesłuchania, nikomu samochodowi nie pożyczał. W tej sytuacji jedynym zgodnym z zasadami logiki i doświadczenia życiowego wnioskiem jest przyjęcie, iż to D. F. kierował samochodem sprawców podczas kradzieży. Wobec tego odmienne wyjaśnienia oskarżonego Sąd ponownie ocenił jako wynik przyjętej linii obrony i próbę uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Reasumując – przedstawione przez prokuratora dowody wykazały sprawstwo D. F. (4) co do obydwu zarzucanych mu czynów.

Oдноśnie kwalifikacji prawnej przypisanych oskarżonemu czynów oraz jego winy:

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim oskarżył D. F. (1) o to, że:

I. W nocy z 22 na 23 czerwca 2014 r. w T., działając wspólnie i w porozumieniu z A. R. (2), po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia w postaci kłódki zabezpieczającej skrzynię ładunkową oraz uszkodzeniu stacyjki dokonali krótkotrwałego zaboru pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) o wartości 5.000 złotych na szkodę K. K. (1) - tj. o czyn z art. 289 § 2 k.k.

II. W nocy z 22 na 23 czerwca 2014 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z A. R. (2), po uprzednim zerwaniu kłódki z kontenera dostali się do jego wnętrza, skąd dokonali zaboru 9 sztuk butli gazowych o łącznej wartości 1395 złotych na szkodę R. W. - tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

Sąd zmienił opis przypisanych oskarżonemu czynów z uwagi na uniewinnienie współoskarżonego – w przypadku zarzutu I. całkowicie wyeliminował współsprawstwo, zaś przy II. przyjął, że D. F. (1) działał z inną nieustaloną osobą.

Występek z art. 289 § 2 k.k. popełnia ten, kto zabiera w celu krótkotrwałego użycia cudzy pojazd mechaniczny, jeżeli pokonuje zabezpieczenie pojazdu przed jego użyciem przez osobę nieupoważnioną, pojazd stanowi mienie znacznej wartości albo sprawca następnie porzuca pojazd w stanie uszkodzonym lub w takich okolicznościach, że zachodzi niebezpieczeństwo utraty lub uszkodzenia pojazdu albo jego części lub zawartości.

Zachowanie D. F. (1) wypełniło obydwie znamiona omawianego przestępstwa – oskarżony bowiem jeździł bez zgody właściciela samochodem należącym do K. K. (1), a przed uruchomieniem pojazdu sforsował kłódkę, która zamykała tylne drzwi skrzyni ładunkowej.

Występek z art. 279 § 1 k.k. popełnia ten, kto z włamaniem zabiera cudzą rzecz ruchomą w celu przywłaszczenia.

W ocenie Sądu opisane powyżej zachowanie D. F. (1) wypełniło obydwie znamiona kradzieży z włamaniem. Oskarżony przejął władztwo faktyczne nad cudzymi rzeczami ruchomymi w postaci butli z gazem i przewożąc je w inne miejsce postąpił z nimi samowolnie – tj. potraktował cudze mienie tak, jakby stanowiło jego własność. Jednocześnie w celu kradzieży D. F. dokonał włamania. Określenie „włamanie” jest pojęciem prawnym, którego treść jest ustalana autonomicznie w obszarze prawa karnego, zgodnie z przyjmowanymi regułami wykładni i może odbiegać od jego potocznego rozumienia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2006 r. w sprawie sygn. akt III KK 358/06, OSNKW 2007/2/17). Należy je rozumieć nie tylko przez wtargnięcie sprawcy do zamkniętego pomieszczenia, ale także przez usunięcie przeszkody materialnej zamykającej dostęp do tego mienia. Istotą zabezpieczenia nie jest przy tym uczynienie całkowicie niemożliwym dostępu osobom nieuprawnionym do zabezpieczonego przedmiotu w taki sposób, iż dostęp ten jest możliwy jedynie dzięki zastosowaniu siły fizycznej lub specjalnych środków technicznych, lecz stworzenie zewnętrznej bariery jednoznacznie sygnalizującej, że celem jej zainstalowania było wykluczenie dostępu do tych przedmiotów przez osoby nieuprawnione (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 8 października 2002 r. w sprawie sygn. akt VIII AKa 505/02, Prok. i Pr. - wkł. 2004/10/21). Nikt nie ma bowiem obowiązku

stosowania szczególnych środków zabezpieczających mienie przed jego kradzieżą. Dla przyjęcia, że sprawca działał w sposób określony przez ustawę jako „włamanie” wystarczy ustalenie, że pokonał on jakąkolwiek przeszkodę zabezpieczającą to mienie; powszechnie akceptowaną i typową regułą zachowania się człowieka nie jest bowiem zabieranie cudzego mienia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 marca 2001 r. w sprawie sygn. akt II AKa 34/01, Prok. i Pr. - wkł. 2002/9/24). W ocenie Sądu zachowanie polegające na zerwaniu kłódki zabezpieczającej drzwi kontenera w pełni realizują znamię „włamania”. Przypisaniu oskarżonemu D. F. odpowiedzialności w tym zakresie nie stoi na przeszkodzie fakt, iż to nie on pokonywał zabezpieczenie, a następnie ładował butle na samochód - istotą współsprawstwa jest, że każdy ze współsprawców odpowiada za zrealizowanie całości przestępstwa wspólnie i w porozumieniu, a więc odpowiada także za te elementy czynu, których sam nie zrealizował. Dla odpowiedzialności każdego decydujący jest zakres porozumienia, które obejmując całość akcji przestępczej, spaja w jedno zachowania poszczególnych współdziałających (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 14 kwietnia 2008 r. w sprawie sygn. akt II AKa 210/07, Krakowskie Zeszyty Sądowe 2008/38/38), zaś zachowanie współsprawcy polega na tym, że działa on z zamiarem wspólnej realizacji znamion czynu, na wspólny rachunek, zgodnie z przyjętym podziałem ról (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2007r. w sprawie sygn. akt V KK 120/07 Prokuratura i Prawo 2008/11/1/7). W przedmiotowej sprawie Sąd ustalił, iż przestępcze porozumienie zostało zawarte jeszcze przed popełnieniem czynu zabronionego i oskarżony D. F. nie tylko wiedział, że jego pasażer włamie się do kontenera – ale w pełni to aprobował. Tym samym oskarżonemu można przypisać wypełnienie wszystkich znamion omawianego występku.

Ponieważ w dniu 1 lipca 2015 r. weszła w życie nowelizacja Kodeksu karnego Sąd – zgodnie z dyspozycją art. 4 § 1 k.k. – musiał rozważyć, czy korzystniejsze dla oskarżonego były przepisy obowiązujące w chwili jego działania, czy też obowiązujące w chwili orzekania. Ponieważ w wyniku nowelizacji podwyższona została górna granica możliwej do orzeczenia kary łącznej oraz wprowadzono surowsze warunki dla zastosowania środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary, a ponadto nakazuje ona orzekanie pokrzywdzonym pełnej rekompensaty (tj. z odsetkami), jako względniejsze zastosowano przepisy w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją.

Rozważając kwestię winy oskarżonego, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał, że D. F. (1) każdorazowo działał z zamiarem bezpośrednim i swoją świadomością i wolą obejmował zarówno cel, jak i sposób swojego działania.

W toku postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności mogące wskazywać na to, że w inkryminowanym czasie oskarżony znajdował się w stanie wyłączającym lub znacznie ograniczającym jego poczytalność – tym samym nie zachodzą przesłanki z art. 31 § 1 lub 2 k.k.

Reasumując - Sąd doszedł do przekonania, iż D. F. był zdolny do zawinienia i działał umyślnie, dlatego też podlega odpowiedzialności karnej za przypisane mu przestępstwo.

Odnosnie wymiaru kary:

Występek z art. 289 § 2 k.k. sankcjonowany jest karą pozbawienia wolności w wymiarze od 6 /sześciu/ miesięcy do 8 /ośmiu/ lat, zaś art. 279 § 1 k.k. przewiduje karę pozbawienia wolności w wymiarze od roku do 10 /dziesięciu/ lat.

Skazując D. F. (2), Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 k.k. Zgodnie z dyspozycją wskazanego przepisu, Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oskarżonego, uwzględniając motywację sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa oraz zachowanie po jego popełnieniu, a także stopień społecznej szkodliwości jego czynu. Sąd wziął także pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także uwzględnił potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Orzekając o karze Sąd posiłkował się także orzecznictwem, zgodnie z którym wymiar kary kształtowany jest tak, iż górną granicę limituje stopień winy, dolną zaś wyznaczają potrzeby prewencji ogólnej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 października 2002 r. w sprawie sygn. akt II AKa 258/02, KZS 2002/10/52), przy czym cele

ogólnoprewencyjne kary nie uzasadniają wymierzenia kary powyżej granicy winy sprawcy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23 listopada 2000 r. w sprawie sygn. akt II AKa 147/00, KZS 2001/1/24).

Jako okoliczności obciążające D. F. (1), wpływające na podwyższenie wymiaru kar Sąd potraktował:

wysoki stopień szkodliwości społecznej czynów, godzących w tak fundamentalne dla porządku prawnego dobro jak własność, prowadzących do wyrządzenia szkody w cudzym mieniu

działanie świadome, z zamiarem bezpośrednim

nagminność przestępstw przypisanych oskarżonemu

brak działania w celu naprawienia szkód

w przypadku włamania działanie wspólnie i w porozumieniu z inną osobą.

Na korzyść oskarżonego Sąd poczytał jego wcześniejszą niekaralność.

Całkowita przewaga okoliczności obciążających w połączeniu z faktem, że D. F. (1) działał z zamiarem bezpośrednim przemawiają za orzeczeniem kar zbliżonych do górnej ustawowej granicy. Sąd wziął dodatkowo pod uwagę fakt, iż charakter przedmiotowych przestępstw, z uwagi na ich powszechność, wywołuje w społeczeństwie szczególną niechęć oraz potępienie, a Polacy niestety wręcz „słyną” z kradzieży. W tej sytuacji orzeczone kary muszą być obiektywnie surowe, inaczej mogłoby dojść do społecznego przeświadczenia, iż sądy aprobuje tego typu zachowania i pobłaźliwie traktują ich sprawców – co jest w sposób oczywisty niedopuszczalne i skutkowałoby upadkiem zaufania do wymiaru sprawiedliwości. Ponieważ w przypadku włamania D. F. działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, więc zasadne jest orzeczenie akcesoryjnej kary grzywny na podstawie art. 33 § 2 k.k. Jednocześnie jednak fakt, iż w inkryminowanym czasie oskarżony nie był jeszcze karany, powoduje, że dla jego resocjalizacji nie jest niezbędne orzeczenie szczególnie surowych kar, zbliżonych do górnych granic, czy nawet znacznie przekraczających dolną, byłyby już jedynie spóźnioną zemstą. Sąd uznał więc, że w przedmiotowej sprawie zasadne będzie orzeczenie kar pozbawienia wolności nieznacznie przekraczających dolne granice, ale przy jednoczesnym orzeczeniu grzywny oraz obowiązku naprawienia szkód.

Reasumując powyższe - zdaniem Sądu, dla osiągnięcia wobec D. F. celów, jakie stawiają przed karą dyspozycje art. 53 k.k., konieczne jest skazanie go na kary: roku pozbawienia wolności (za zabór pojazdu) oraz roku i /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 /stu/ stawek dziennych po 10 /dziesięć/ złotych (za włamanie). Kary te są bowiem adekwatne do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, jego motywacji oraz rozmiaru szkód, którą przez swe działanie wyrządził pokrzywdzonym. W ocenie Sądu powinny one sprawić, że D. F. poważnie zastanowi się nad swoim dotychczasowym postępowaniem i w końcu zrozumie, że jego każdy kolejny występki przeciwko porządkowi społecznemu, który do tej pory z taką łatwością naruszał, spotka się natychmiastową i jeszcze surowszą reakcją. Orzeczona obok kary pozbawienia wolności kara grzywny będzie dodatkowo przykładem, iż zamachy na cudze mienie nie są traktowane pobłaźliwie i osoby parające się tym procederem, zamiast spodziewanych zysków, ponoszą jedynie nieuchronną stratę – także finansową. Jednocześnie orzeczona grzywna w ocenie Sądu jest adekwatna do korzyści, jaką D. F. osiągnął z przestępstwa, do jego zdolności majątkowych i zarobkowych, zaś konieczność zapracowania na nią przyczyni się do jego szybszej i pełniejszej resocjalizacji. Mając powyższe na uwadze oraz uwzględniając całokształt wskazanych okoliczności sprawy, Sąd doszedł do przekonania, że orzeczone kary w sposób należyty wdrożą D. F. do przestrzegania porządku prawnego, zapobiegając jego powrotowi do przestępstwa. Jednocześnie nie można uznać, aby kary w orzeczonej wysokości były zbyt łagodne i w ten sposób mogły oddziaływać demoralizująco, zarówno na pokrzywdzonych, jak i na innych sprawców przestępstw – tym samym spełnią swoją rolę z zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Ponieważ w przedmiotowej sprawie zachodzą wobec D. F. (1) warunki do orzeczenia kary łącznej określone w dyspozycji art. 85 k.k., Sąd na podstawie tego przepisu oraz art. 86 § 1 k.k. połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności w wysokości roku i 6 /sześciu/ miesięcy.

Stosownie do art. 86 § 1 k.k. Sąd mógł wymierzyć karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy. Minimalny wymiar kary łącznej wynosił zatem rok i 6 /sześć/ miesięcy pozbawienia wolności, zaś jej górna granica wynosiła 2 /dwa/ lata i 6 /sześć/ miesięcy pozbawienia wolności.

Ponieważ związek czasowy i przedmiotowo-podmioty jest niezwykle bliski (przestępstwa przypisane oskarżonemu dzieliło jedynie kilka godzin, oba czyny godziły w cudzie mienie, zaś zabór pojazdu miał na celu umożliwienie późniejszego włamania), Sąd orzekł karę przy zastosowaniu pełnej absorpcji, tj. w wymiarze najwyższej kary jednostkowej.

Z uwagi na fakt, iż wysokość orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności nie przekroczyła 2 lat, Sąd zważył, czy istnieją podstawy do warunkowego zawieszenia jej wykonania. Dyspozycja art. 69 § 1 k.k. umożliwia zawieszenie wykonania kary, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Za zawieszeniem wykonania kary przemawiać musi także postawa sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy tryb życia oraz zachowanie po popełnieniu przestępstwa. Nie sama dotychczasowa niekaralność czy dobra opinia, ale i sposób popełnienia przestępstwa oraz zachowanie po dokonaniu go, a zwłaszcza do wyrządzonych krzywd, stanowią przesłanki decyzji co do warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Sąd uznał, że wobec D. F. (1) istnieje dodatnia prognoza kryminologiczna, a dotychczasowy sposób życia (zwłaszcza niekaralność w chwili popełnienia przestępstw), jego warunki i właściwości osobiste (oskarżony aktualnie prowadzi ustabilizowany tryb życia, uczciwie pracuje) w pełni uzasadniają przypuszczenie, że już samo orzeczenie kary zrealizuje wobec niego jej cele, w przyszłości będzie on przestrzegał porządku prawnego i nie popełni ponownie przestępstwa. Jednocześnie, możliwość zarządzenia wykonania kary, będzie dla skazanego motywacją do uiszczenia grzywny oraz naprawienia szkody, w związku z czym skazanie będzie dla D. F. realnie odczuwalną dolegliwością. W tej sytuacji Sąd uznał, że bezwzględna kara pozbawienia wolności nie jest konieczna dla osiągnięcia celów kary i z uwagi na to, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k., wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 4 /cztery/ lata.

Ponieważ pokrzywdzeni złożyli wniosek o naprawienie przez oskarżonego wyrządzonych szkód majątkowych, Sąd zobligowany był na podstawie art. 46 § 1 k.k. do ich uwzględnienia i orzekł od D. F. (1) kwoty:

- 150 /sto pięćdziesiąt/ złotych na rzecz K. K. (1), albowiem tyle zapłacił on za naprawę uszkodzeń pojazdu
- 1.395 /tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt pięć/ złotych na rzecz R. W., albowiem tyle warte były skradzione mu butle z gazem.

Z uwagi na skazanie D. F. (1) – na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych – powinien on ponieść koszty postępowania karnego, w tym opłatę. Na poczet zasądzonych wydatków w kwocie 70 /siedemdziesięciu/ złotych złożyły się: koszty dochodzenia w kwocie 50 /pięćdziesięciu/ złotych oraz zryczałtowana opłata za doręczenia w postępowaniu sądowym w kwocie 20 /dwudziestu/ złotych. Wysokość opłaty, tj. kwota 500 /pięciuset/ złotych, wynika zaś z wysokości orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności oraz grzywny.

W sytuacji, gdy oskarżony pracuje, osiąga stały dochód i nie ma nikogo na utrzymaniu, zaś kwoty należności nie są znaczne, Sąd doszedł do przekonania, że zasądzone należności finansowe nie będą stanowiły dla niego nadmiernego uszczerbku i nie znalazł podstaw do zwolnienia D. F. z poniesienia kosztów postępowania.